

hlavní závazek žalovaného, totiž pro dodání koupeného dříví, proto je také místem plnění ohledně vedlejšího závazku, totiž vrácení jistoty. V tom jest odvolacímu soudu přisvědčiti. Doložiti jest, že žalovaný je povinen vrátiti jistotu v československé měně i bez ohledu, kde je splniště pro tento jeho závazek. Při otázce měny přichází totiž dle ustanovení čl. 336 odstavec první obch. zák. místo plnění v úvahu teprve, jsou-li pochybnosti, v jaké měně jest plniti. V tomto případě pochybností v tomto směru býti nemůže. Strany, sjednávající v roce 1917 smlouvu o dodání dříví a složení jistoty, určily placení v tehdejší měně tuzemské. Jest bezpečně míti za to, že nebylo v úmyslu stran, aby placení se stalo někdy v jiné než měně tuzemské. Vždyť obě strany bydlily v tuzemsku, byly tuzemci a předmět, o který smlouva byla dojednána, dříví, bylo v tuzemsku. Byla-li Vídeň určena za místo plnění pro kupitele dříví, stalo se tak, že Vídeň byla v tuzemsku a že žalovaný měl tam svou ústřední pokladnu a ponejvíce tam bydlil. Na změnu tehdejšího tuzemska nebylo pomyšlení. Z toho však plyne, že nyní, když tuzemskem je pro obě strany Československo, když zde obě strany bydlí, žalovaný má též svou ústřední pokladnu, že, má-li placení se konati tak, jak bylo zamýšleno (čl. 278 a 279 obch. zák.), to jest v měně tuzemské, musí se tak díti v měně československé. Že tomu tak jest, uznaly již obě strany, když šlo o placení dříví. Žalující strana platila dříví v československých korunách a žalovaný toto placení přijal. Dlužno proto také jistotu vrátiti v měně československé, neboť to je měna tuzemská a na tu strany při smlouvě jediné myslyly.

Čís. 2411.

Tím, že ústní kupní smlouva nebyla celým obsahem pojata do písemné smlouvy kupní, nestala se ještě neplatnou jako smlouva na oko.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1062/22.)

Žalobci smluvili ústně se žalovaným, že mu přenechají své nemovitosti za úplatu 800 K, za právo, hospodařiti na nemovitostech do libosti, a za právo na výměnek po předání nemovitostí. Dle písemné smlouvy, u notáře dne 27. ledna 1919 sepsané, prodali žalobci žalovanému nemovitosti za 800 K. Žalobu na prohlášení smlouvy ze dne 27. ledna 1919 za neplatnou procešní soud první stolice zamítl, odvolací soud jí vyhověl mimo jiné z těchto důvodů: Uváživ celý skutkový děj v tomto sporu zjištěný dospěl soud odvolací k závěru, že písemná smlouva trhovává ze dne 27. ledna 1919 neodpovídala pravé vůli stran potud, že trhovává cena 800 K nebyla celou úplatou za postoupené nemovitosti, nýbrž že srovnalá vůle stran se zračila v předchozí ústní úmluvě na nádraží ujednané, podle které si žalobci vymínili, že budou na postoupených nemovitostech hospodařiti do své libosti a že si, až nemovitosti žalovanému skutečně předají, udělají výměnek. Protože ve smlouvě písemné za souhlasu a vědomí obou stran pravá jejich vůle nedošla výrazu a byla v ní zamlčena další cena postupní, jež by odpovídala vymíněnému právu hospodaření a ceně budoucího výměnku, jest

tato trhov smlouva právním jednáním na oko a proto nicotna (§ 916 ob. zák.). Jde dále o to, možno-li povaovat za platnou smlouvu trhov to, co strany ujednaly stn vkrn na nádraží. Soud odvolací m za to, že nikoli, ponvd ani p této stn mluv nebyl stanoven urit výměnek a nebylo tudíž docíleno srovnal vůle stran ohledně vzájemného plnění, k němuž bude alovan oproti žalobcům zavázán. Toto vzjemn plnění je podstatnm kusem smlouvy postupn a ponvd obsah jeho zůstal ve pчин výměnku neuritm, nedošlo mezi stranami ani stn ku platn smlouvě.

N e j v y š š  s o u d obnovil rozsudek prvého soudu.

D  v o d y:

Dovolání, uplatnujcmu dovolací důvody u 503s. 2, 3 a 4 c. ř. s., bylo vyhověti, protože dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci je opodstatněn. Odvolací soud uznal neprávem odchyln od soudu prvn stolice spornou smlouvu za smlouvu na oko a proto za nicotnou (§ 916 ob. zák.). Důvod, o kter se tento názor odvolacího soudu opírá, že py kupní cena 800 K do smlouvy pojat neodpovídá právě vůli stran, protože nebylo ve smlouvě pro žalobce vyhrazeno právo hospodaření na prodaných nemovitostech a právo na výměnek, neobstojí. Odvolací soud takto usuzuje o kupní ceně do smlouvy pojat, pustil se zretele, že sporn smlouvě, jak zjistil, předcházela stn kupní smlouva, že v této stn kupní smlouvě byla cena stanovena rovněž na 800 K, při tom však že žalobcům bylo vyhrazeno právo hospodaření až do libosti a právo určiti si výměnek, a se jim hospodaření omrzí a oni prodan nemovitosti skuten žalovanému pedj, a že kupní cena 800 K byla právě stanovena vzhledem na toto vyhrazen právo žalobců. Psemn smlouva, kter stn smlouvě následovala, není n uvedenm na papír tolikosti stn smlouvy, totiž tsti, kterou žalobci prodali a do vlastnictví pedati měli žalovanému sv nemovitosti a kde stanovena byla kupní cena na 800 K. Ostatek stn dojednan kupní smlouvy do psemn smlouvy pojat nebyl, zůstal nenapsn, ale proto platnosti nepozbyl, nýbrž strany podle zjitn odvolacího soudu pokládaly jej za zvazn a platn dále. Z toho právě důvodu, že zde bylo stn domluven právo hospodaření (právo výměnku), stanovena byla kupní cena v psemn smlouvě na 800 K a tato cena odpovídala ovšem právě vůli stran a na oko jen nebyla. Dle toho, co o smlouvách, nejprve stn a pak psemn bylo zjištěno, smrovala vůle stran k převodu vlastnického práva k nemovitostem žalobců se vm, jak to stálo a leželo, na žalovaného, s výhradou práva hospodaření do libosti ppadn výměnku pro žalobce za kupní cenu 800 K a psemn kupní smlouva, o jejíž platnost jde, vše toto vyjadruje a nezminuje se toliko o právu hospodaření, jeto o něm byla zde stn mluva a s touto strany počítaly a proto ono právo do smlouvy nepojaly. Odvolací soud ovšem pokládá t onu stn mluvu za neplatnou, protože nebyl v ní výměnek náležitou určitostí stanoven, ale neprávem. Jako protiplnění za postoupen nemovitostí vedle hotovosti 800 K nebyl smluven výměnek, nýbrž právo hospodaření na domku a všem, jak to leželo a stálo, a výměnek si žalobci vyhrazo-

vali jen pro případ a jako náhradu, že by hospodaření nechali a domek skutečně žalovanému předali. Nelze proto při otázce, jaká byla kupní cena, výměnek, k němuž jen mohlo ale nemusilo dojít, brát v úvahu a důsledně ústní smlouva není neplatna pro neurčitost ve příčině kupní ceny.

Čís. 2412.

Manželi nepřísluší proti svůdci manželky nárok na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1175/22.)

Žaloba manžela na náhradu škody proti svůdci manželky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobní nárok je nárokem na náhradu škody z důvodu, že žalovaný svedl žalobcovu manželku a způsobil rozvrat jeho manželství. Obdoba §u 1330 obč. zák. svědčí tomu, že za porušení manželské cti cizoložstvím nepřísluší uraženému manželi nijaká náhrada na penězích, což plyne také nepřímo z §u 1328 obč. zák., podle kterého peněžitá náhrada za porušení pohlavní cti v š e o b e c n ě je vyloučena a jenom ve zvláštních případech tohoto ustanovení možná. Žalobní nárok o § 1328 obč. zák. opřít nelze, poněvadž ten je výhradním nárokem ž e n i n ý m. Dle §u 1328 obč. zák. nahrazuje se pouze utrpěná škoda a ušlý zisk, nikoli však porušení pohlavní cti; odčinití je penězi dle tohoto ustanovení je vyloučeno. Vzhledem k tomu jest pro právní posouzení této rozepře zcela nerozhodno, zdali manželka žalobcova doznala žalobci, že udržuje se žalovaným důvěrný poměr, že žalobci slíbila, že od žalovaného upustí, že se žalovaný u obecního starosty vyjádřil, že bude musiti rozhodnouti soud, zda žalobcova bývalá choť musí opustiti jeho dvůr.

Čís. 2413.

Zaměstnanec může se vzdáti platně odměny za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1193/22.)

Žalobkyně byla kontoiristkou žalované firmy a, byvši propuštěna, domáhala se na firmě služebních požitků za dobu výpovědní, jakož i odměny za práci přes osmihodinovou dobu pracovní. V tomto směru byla žaloba zamítnuta soudy všech tří stolic. Odvolací soud zdůraznil, že žalobkyně, nastupujíc službu, byla výslovně upozorněna na to, že za hodiny přes čas se zvláště neplatí, že s tím souhlasila, a že proto, i když ve služebních hodinách nemohla býti s prací hotova, nemá nároku na odměnu za práci přes čas.

Nejvyšší soud uvedl v